

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XV.

StÁ™eda, 23 leden 2013

Minulý týden jsem udÁ›lal tÁ™i zkoušky za jedna. ProstÁ› to vyšlo. Horší bylo, co nevyšlo. Pavlín byla poÁ™ád zarašená a i kdyš se Á™íká, Á™e tyhle vÁ›ci má Á›lovÁ›k nechat vyšumÁ›t, moc mi to šumÁ›nešlo. A tak jsem spojil pÁ™ijmenné s uÁ›íteÁ›ným a poprosil Myšku o jeden veÁ›er hlídání. Pozvání na malou oslavu Pavlínka neodmítla.

Tak jsme si hezky sedÁ›li v útulném zákoutí, kdyš z ní najednou vypadlo:

„Jsem na tebe hrdá, láska. ObzvlášÁ› kdyš slyším kolik z tÁ›ch mladejch to nezvládá... jsi prostÁ› skvÁ›lej... Je to ale nároÁ›ný, mít takového chlapa,“ usmála se na mne. „Nikdy jsem si neuvÁ›domila, jak moc je to nároÁ›ný.“

Zatetelil jsem se blahem jako kašdy jiný lev na mém místÁ› a povídám: „No to máš jak s tÁ›ma Á›enama co jsou tak krásné, Á™e si je skoro nikdo netroufne oslovit. Toho jsem vÁ›dycky vyušíval.“

„Jo jo, skromnost je tvoje typická vlastnost,“ zasmála se, „ale prosím tÁ› tohle jsem nikdy nechápala... jak nikdo netroufne oslovit? To jako Á™e se boje, Á™e stejnÁ› nemaj šanci? SmÁ›šné...“

„No jenÁ™e pro chlapa je kašdé takové odmítnutí hrozná darda pro sebevÁ›domí, víš? To si ty slabší povahy prostÁ› radší rozmyslej. A to je dobÁ™e, protoÁ™e to otvírá prostor nám, skromným a mlÁ›enlivým.“

„Hm, a se mnou to bylo jak? Spadám do této kategorie podle tebe?“

„JistÁ›. JenÁ™e tys byla velmi... zadaná. Tak má› ani nenapadlo to zkoušet v prvním kroku.“ „A Petra?“ V té chvíli mi má›lo být jasné, Á™e si mám dát bacha. Ale nÁ›jak jsem to pÁ™íehlédl.

„Petra samozÁ™ejmÁ› taky.“ PavlínÁ› se temnÁ› blýsklo v oÁ›ích.

„Jirko... kdyš jsem vás vidÁ›la... bylo to dÁ›sný. Ale tím Á™es pak spal... a má›la jsem Á›as to pÁ™íehodnotit... no prostÁ› má›l štÁ›stí,“ Á™moulala ubrousek. „VlastnÁ› bys má›l podÁ›kovat Myšce... nebyť jí, tak tÁ› snad vyhodím z tvého vlastního baráku,“ usmála se opÁ›t, ale – zpÁ›tnÁ› vidÁ›no – nÁ›jak divnÁ›.

„Ale Pavlínko... vÁ›dyš víš,, Á™e naprosto o nic nešlo... ona je prostÁ› taková... tomu se prostÁ› tÁ›Á™ odolává... ale nemusíš si s tím dÁ›lat starosti.“

TeÁ› se jí v oÁ›ích blýsklo o poznání víc.

„To nemyslíš vÁ›nÁ›, Á™e ne? To jako chceš Á™íct, Á™e to je tak nÁ›jak zákonité, Á™e ji kašdej po nebo co? Á™e to je nÁ›co jako pÁ™írodná katastrofa, s kterou vy chlapi nemÁ›íte nic dÁ›lat? Á™eili za to vÁ›bec nemÁ›íteš?“

„Pavlínko... prostÁ› u takový Á™enský se nÁ›co takového má›Á™e pÁ™íhodit... víš,, kdyš ti nÁ›kdo nÁ›kdy tvrdil, bylo nejspíš tím, Á™e patÁ™il do té kategorie co se jim to nemÁ›íte stát.“

„Co se jim nemÁ›íte stát?“

„Á™e by má›li pÁ™íleÁ™itost.“

„Jirko to vypadá Á™e tebe to snad ani nemrzí, co se stalo,“ koukla na mne tÁ›ma velikýma oÁ›ima.

„Láska znáš má›,“ vzal jsem ji za ruku. „Nemá smysl abych k tobÁ› nebyl úpÁ™imný.

DÁ›leÁ™íte je, abys vÁ›dÁ›la, Á™e nás to nijak neohrošuje. Jsi pro mne Á™ivotní Á™ena a Á™ádná Petra ani nikdo jiný s tím dÁ›lat.“

NevÁ›Á™ícnÁ› na mne koukala.

„To mám jako akceptovat, Á™e kdykoliv jde kolem nÁ›co Á›emu se takzvanÁ› nedá odolat, tak to prostÁ› oblíš pÁ™ínejmenším?“ „Ne, to ne láska. Kdybych dÁ›lal takové vÁ›ci, tak by to vypadalo jinak. Chci tebe, nikoho jiného.“

„Tak jak si to mám dát dohromady s tím co Á™íkáš? DÁ›lá to na mne dojem, Á™e bys to klidnÁ› udÁ›lal znovu... jenÁ™e já ti odpustila proto, Á™e jsem si myslela, Á™e toho hroznÁ› lituješ a Á™e uÁ™ to nikdy neudÁ›láš...“

najednou jsem vidÁ›l, Á™e má na krajíšku buÁ› slzy a nebo nabroušenou kudlu. JeštÁ› stále si nebyvám jist, co z toho nakonec u Á™en bude. „Pavlínko, nešil. V Á™ádném pÁ™ípadÁ› to pro mnÁ› není nic ... co bych jen tak zašel z toho koberec. A hroznÁ› toho lituju a uÁ™ nikdy se to nebudu opakovat.“

Snad si nevšimne, Á™e zrovna Á™íkám nÁ›co, co by se fakt slibovat nemÁ›lo. „S Petrou.“ Dodal jsem, snad na zlepšení nálady. Nezabralo. „TakÁ™e má›Á™e Á›ekat, Á™e s kýmkoliv jiným to bude pÁ™íš znova?“ „SamozÁ™ejmÁ›. Zrovna teÁ› šla okolo servírka a uÁ™ nemyslím na nic jiného, neÁ™ jak jí sklát

nejlíp ve výtahu.“

„NedÁ›lej si ze mnÁ› srandu, ano?“ „A co jiného mám dÁ›lat? ChtÁ›l jsem s tebou posedÁ›t, uÁ™ít si kon

semestru a ty Á™ešíš tohle.“

„Já nic neÁ™eším. TeÁ› uÁ™ ne.“ Ach jo.

Beran, kdyš útoÁ›í, couvá. „Víš,“ Á™ekl jsem. „VÁ™ím si tÁ› Pavlínko. To chceš oprav

slyšet nÁ›jaký slibování, jenom proto, abys ho slyšela?“

„Ne. UÁ™ jsem ti Á™ekla, Á™e nechci slyšet nic.“

Ok.

Tak budeme mlÁ›et. Byl jsem unavený, ráno jsem vstával brzy, a tak jsem rovnou zamíÁ™il do koupelny a do postele. Myslím, Á™e jsem usnul dÁ™ív, neÁ™ Pavlína dorazila, ale zrovna teÁ› to asi nebylo podstatné. V práci bylo ještÁ› poÁ™ád roz

po Novém roce to tak chvíli bývá. I to byl dÁ›vod, proÁ› jsem chtÁ›l mít všechny zkoušky z krku co nejdÁ™ív. Za pár dní se to zaÁ›ne nabalovat a pak to stihnout by nebylo vÁ›bec jednoduchý.

Probírali jsme prezidentské kandidáty, KÁ™eÁ›kodlak byl zklamán, protoÁ™e mu škrtli Okamura, a tak se jeho šance na vÁ›tší výskyt školaÁ›ek v uniformách rapidnÁ› sníšily. PÁ™emek má›l poslední starosti s barákem, firma, co mu dÁ›lala rekonstrukci zkrachovala, takÁ™e patrÁ› pÁ™íjde o vrácení pokuty za neprovedené práce. No

a Milan … vypadal spokojenĀ, a jen ho obĀas rušily telefony – chtĀl pronajĀmat svĀj byt, ale s tekoucĀm topenĀm to jen tak nepĀjde.

Ne, to není jeho telefon, to zvonĀ mĀj. PavlĀna. Hm. My uĀ¾ spolu mluvíme?

„Halóó?“; zaĀal jsem neutrĀlnĀ.

„Jirko, mĀm skvĀlý nĀpad.“ „PovĀdej.“

„No mluvila jsem s mamkou, mohli bychom na tĀden vyrazit na chatu, co ty na to? LyĀovaĀka, hory, vzduch …“

„To tam budeme sami? No to by bylo skvĀlý.“

„Sami ne. Byli by tam i naši.“

„A Petra.“

„No to se spolehni, Ā¾e ne.“

Tak to se spĀš spolehnu, Ā¾e jo.

„Koukej .. jĀ jsem myslel vĀ¾nĀ, to co jsem Ā™Ākal. A vĀbec nechci riskovat, Ā¾e tĀ™eba kvĀli zasmĀnĀ budeš mĀt v sobĀ nĀjaký problĀm.“

„To není tak pĀ™ece.“ „JĀ si tĀm nejsem jistĀ, PavlĀnko. Ale kdyĀ¾ vyrazĀš s Majdou a tĀ™eba i s Myškou, tak to bude fajn. StejnĀ jsem si vybral dovolenou uĀ¾ na ty zkoušky.“

„Jirko, prosĀm…“

„PavlĀnko, jĀ taky. NeĀ™ĀkĀm, Ā¾e bych tu dovolenou nĀjak nezaĀ™Ādil, ale asi by to nebylo ideĀlnĀ – budu jĀ le potĀ™ebovat na školu vĀc, Ā™Ākal jsem ti, Ā¾e Ā¾ĀdnĀ studijnĀ volna nejsou. Ale ten hlavnĀ dĀvod je Petra – nĀ si, Ā¾e bys prostĀ zbyteĀnĀ mohla mĀt problĀm, i kdybych dĀlal cokoliv. Tedy spĀš nedĀlal. Jo … a lyĀovĀnĀ nesnĀšĀm.“

„PavlĀnka na druhé stranĀ zmlkla. „LĀsko?“

„Asi mĀš pravdu. Pojedeme sami. Miluju tĀ.“

„JĀ tebe. A uĀ¾ teĀ se na tebe tĀšĀm.“ „S Myškou ti dĀm vĀdĀt. Ale myslĀm, Ā¾e bude spĀš chtĀt zĀstat s tebou.“

„Asi jo. Ale zkus ji aspoĀ^ drcnout, potĀ™ebovala by se provĀtrat.“

„ZkusĀm.“

PavlĀnko .. kdybys vĀdĀla, jak hroznĀ moc rĀd bych jel s vĀmi. A jak moc tušĀm, Ā¾e by se opravdu zase nĀco kvĀtĀ tĀ tvĀ sestĀ™Āce Ā¾uklo. ROMAN

.